

33 SZAVAD VILÁGOSSÁG AZ UTAMON

Bibliai ismeretterjesztő füzetek

**Megjelenik a Keresztény Értelmiségi Kör
és az Agapé Kiadó gondozásában a Hitélet folyóirat mellékleteként**

33A – JÉZUS ÉLETÉNEK BÚCSÚAKKORDJAI

Amikor nem sokkal húsvét ünnepe előtt Jézus fölment Jeruzsálembe, ellenségei már egységes frontot alakítottak ki, és eldöntötték, hogy megölik. Kétségtelen, hogy ehhez egyelőre még nem volt bátorságuk, mert félték a néptől. A valós és elsődleges ok azonban másutt keresendő. Erről az írástudóknak és a farizeusoknak nem volt tudomásuk: Jézus maga jelentette ki, hogy az ő órája még nem érkezett el. Az órájának elérékezésével kapcsolatos kijelentéseit János evangélista jegyezte fel (Jn 7,30; 8,20; 10,39 stb.).

Időközben az ellenségeinek sikerült megváltoztatniuk a közvéleményt, egy kis demagógiával megnyerték maguknak a tömeget. Közben Jézus napjai meg voltak számlálva. Ő ezt tudta. Ezért is távolodott el ellenségeitől, Jeruzsálemtől és barátaitól. Három egymástól homlokegyenest különböző eltávolodásról van szó.

Védekezés és támadás

A farizeusok és a hasonlóan gondolkodók csapdát állítottak Jézusnak abban a reményben, hogy valamelyikbe majd csak beleesik. Ezért kérdéseket tettek fel neki a császárnak fizetendő adóval, a halottak feltámadásával és az első parancsokkal kapcsolatban (Mk 12,13–34). Ám egyetlen kérdésükkel sem tudták zavarba hozni. Inkább az ellenkezője történt: amikor Jézus Keresztelő János felől érdeklődött, valamint megkérdezte, hogy a Messiás Dávid fia-e vagy sem, nem tudtak elmenteni neki, sőt attól a naptól kezdve már senki sem merte tovább zaklatni (Mt 22,41–46).

Ekkor Jézus három oldalról „támadva” ellenlépéseket tett: szimbolikus cselekedetet vitt végbe, világos utalással új példabeszédeket mondott és egész sor közvetlen, erős kritikát.

* A szimbolikus tett abban nyilvánult meg, hogy megátkozott egy fügefát, amelynek ugyan sok levele volt, de nem hozott gyümölcsöt (Mt 21,18–22).

Ha összevetjük ezt a példabeszédet egy korábbival, észrevehetjük, hogy ennek új és sokkal világosabb üzenete van: betelt Isten türelmének az ideje Izraellel szemben: a lázadó nép nem hozta meg a hit és a megtérés remélt gyümölcsseit.

* Ebbe a szöveggörnyezetbe tartoznak azok a példabeszédek is, amelyek Istennek a hitetlenek feletti ítéletével foglalkoznak. Az egyik közülük a gyilkos szőlőmunkásokról szól, s nem más, mint az üdvösségtörténetnek az összefoglalása (Izrael meghívása, a próféták üzenetének a visszautasítása, Isten Fiának az eljövetele, az ő erőszakos megvetése). A példabeszéd rámutat arra, hogy a főpapok és farizeusok bűne a Fiú és Örökös, azaz Jézus halála (Mt 21,33; olvassa el a C10-et). Egy másik példabeszédben, melynek témája a menyegzőre meg-

hívottak, láthatjuk, hogy az Ábrahám leszármazottainak fenntartott helyeket idegenek foglalták el, nem véletlenül. Izrael elutasította a meghívást, ezért Isten új népet alkotott magának a pogányokból (Mt 22,1–14). Számunkra ez fontos tanulság: ne keményítsük meg szívünket, ne utasítsuk vissza Isten hívását.

* Jézusnak az ellenségeit ostromozó kijelentései a Biblia legszókimondóbb oldalaihoz tartoznak (például Mt 23). Igen hasonlóak az ószövetségi próféták szövegeihez, amelyekben ők ítélték el koruk bűneit, és hirdették Isten büntetését. Emiatt nehezen egyeztethetők össze Jézussal, aki jó, és aki nem ítélte el a házasságtörő asszonyt, hanem meglátogatta otthonában a csaló Zakeust, és hitt a megtért bűnbánó őszinteségében (Jn 8,1–11; Lk 19,1–10 és 7,37). Jézus a farizeusokat hitetlenségük miatt hipokritáknak, vak vezetőknak, ravasz kígyófajtának, fehérre meszelt síroknak nevezte (Mt 23, 13, 16, 33, 27). Büntetésül meghirdette Jeruzsálem és a Templom lerombolását, amik a zsidók büszkeségei voltak (Mk 13,1–2; Mt 23,33–36). Jeremiás próféta hasonlóképpen beszélt a maga idejében (Jer 7), és üzenete szó szerint meg is valósult 587-ben. A Jézus által meghirdetett katasztrófa is bekövetkezett 70-ben (még negyven év sem múlt el a jövendöléstől!) azaz még a Jézust hallgató nemzedék életében.

Jeruzsálem vaksága

Mint minden zsidó, Jézus is nagyon szerette Jeruzsálemet. Megtett mindent, hogy megmentse, de az nem vette komolyan. Ezért Isten visszahúzódott, magára hagyta, jelenléte megszűnt (Mt 23,37–38). Lerombolása elkerülhetlenné vált, hiszen egy város Isten nélkül semmit sem ér. Ez képezi annak a nagy beszédnek az alapját, amely Jeruzsálem és a hitetlen világ összeomlásáról, Isten rettenetes ítéletéről (Mt 24) szól. Jézus boldogoknak nevezi azokat, akiket a Bíró ébren talál (Mt 25). Krisztus imádkozott ezért a vak és hálátlan Jeruzsálemért, amely nem tudta értékelni Istenének látogatását (Lk 19,41–44).

Ezt tegyétek az én emlékezetemre

Jézus a tanítványoktól egy vacsora keretében búcsúzott el a pászka ünnepének táján. Ezt a vacsorát nevezzük az Úr utolsó vacsorájának. Az egyiptomi kivonulás emlékére együtt fogyasztották el a húsvéti báránnyt, a kenyeret és a bort. Jézus szavai, imádságai és gesztusai, amelyeket a vacsora idején mondott és tett, új értelmet adtak a lakomának.

– Sokat beszélt Istenről, az ő Atyjáról. Előtte sohasem hangzott ilyen nyomatékosan, hogy ő Isten Fia (Jn 14).

– Rámutatott arra a mély, titokzatos kapcsolatra, amely kötötte és a tanítványok között létezik. Ez olyan szoros kapcsolatot, mint a szőlővessző és a szőlőtő között (Jn 15,18–27).

– Megjövendölte, hogy barátait gyűlölni fogja a világ, de megígérte, hogy elküldi nekik a Szentlelket, aki megerősíti őket a hitben és a szeretetben (Jn 15,18–27).

– Ünnepelesen kijelentette, hogy elérkezett megdicsőülésének az órája, azaz a keresztre és a mennybe való felemelkedésének az ideje, és mindannyiunkat Isten új népének tagjává tett (Jn 17).

– Jézus két igen szimbolikus gesztusa:

1. Megmosta tanítványainak a lábát (Jn 13,4–5) – az alázatosság tetteivel meghirdette, hogy szabadon elfogadja a ha-

láláldozatát a kereszten (6–11). Példát mutatott a testvéri szeretetre is, annak az új parancsnak a gyakorlati megvalósítására, amelyet ő adott tanítványainak (12–15; olvassa el a B53-at).

2. Megáldotta a kenyeret és a bort, de azzal, hogy saját testvére és vérévé változtatta: testvére, amely értünk adatik, és vérévé, amely értünk öntetik ki mint az Új Szövetség vére (olvassa el a C 102-öt és a B54-et). Ilyen nagy hatalommal rendelkezett az, aki egykor megsokszorozította a kenyeret és borra változtatta a vizet (Jn 6 és 2). Így alapította meg az Eucharisziát, amelyet mi, keresztények gyakran ünneplünk, s eleget teszünk parancsának: „Ezt tegyétek az én emlékezetemre” (Lk 22,19).

33B – KIEGÉSZÍTŐ OLVASMÁNYOK

101 – A gyilkos szőlőművesek

Volt egy gazda, aki szőlőt telepített. Bekerítette sövényvel, belül pedig sajtót ásott és őrtornyot épített. Aztán bérbe adta a szőlőt műveseknek, és elment idegenbe.

Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a szőlőművesekhez, hogy szedjék be a termést.

Ám a szőlőművesek nekiestek a szolgálknak. Az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat megkövezték.

Erre más szolgálakat küldött, többet, mint először, de ezeket is úgy bánták.

Végül a fiát küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: A fiamat csak megbecsülik.

De amikor a szőlőművesek meglátták a fiút, így biztatták egymást: Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és mienk lesz öröksége.

Nekiestek, kidobták a szőlőből és megölték.

Amikor majd megjön a szőlő ura, vajon mit tesz a szőlőművesekkel?”

„A gonoszokat a gonoszok sorsára juttatja, szőlőjét pedig más bérlőknek adja ki bérbe, akik idejében beszolgáltatják a termést.”

Erre Jézus azt kérdezte: „Sose olvastátok az Írásban: A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkövé lett. Az Úr tette azazá, s ez csodálatos a szemünkben.

Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten országát, s olyan nép kapja meg, amely megtermi gyümölcsét.

Aki erre a kőre esik, összezúzza magát, s akire rázuhan, azt szétmorzsolja.”

E hasonlatokat hallva a farizeusok és az írástudók megértették, hogy róluk beszélt.

El akarták fogni, de féltek a néptől, mert prófétának tartották.

Mt 21,33–46

102 – Az Eucharisztia alapításáról szóló szövegek

Az evangéliumokban

Márk 14,22–25

2 Vacsora közben kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az

én testem.” Majd fogta a kelyhet, hálát adott, odanyújtotta nekik. Mindnyájan ittak belőle. Ő pedig így szólt: „Ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak. Bizony mondom nektek, hogy nem iszom többé a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom az Isten országában.”

Máté 26,26–29

Vacsora közben Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta tanítványainak, ezekkel a szavakkal: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem!” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és ezekkel a szavakkal nyújtotta nekik: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára. Mondom nektek, mostantól nem iszom a szőlő terméséből addig, amíg majd az újat nem iszom veletek Atyám országában.”

Lukács 22,19–20

Most a kenyeret vette kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „Ez az én testem, amelyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is és azt mondta: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amelyet értetek kiontanak.”

Szent Pál apostol levelében

1Kor 11,23–26

Urunk Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem, melyet értetek adok. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.” Valahányszor ugyanis e kenyeret eszitek és e kehelyből isztok, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön.

53. „Elárultatásának éjszakáján”

1Kor 11,23–26

23Én ugyanis az Úrtól kaptam, amit közöltem is veletek: Urunk Jézus elárulásának éjszakáján fogta a kenyeret, 24hálát adott, megtörte, és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem értetek. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” 25Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet, és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség az én véremlében. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.” 26Valahányszor ugyanis e kenyeret eszitek, és e kehelyből isztok, az Ur halálát hirdetitek, amíg el nem jön.

Az Eucharisztia alapítási szövegének legrégebbi változatát a korintusiaknak írt első levélben találjuk. Régebbi, mint az eseményt a szenvedéstörténet keretében elmondó evangéliumi hagyomány (Mt 26,26–29; Mk 14,22–25; Lk 22,15–20; Jn 6,51–59). Az evangéliumi hagyomány nem közli a „pászka” vacsora teljes liturgiáját, hanem csak az eltérést. Nehezíti a kutatást az is, hogy az első századból nem maradt ránk a pászka vacsora frott rituáléja. Viszont a Rabbi Gamalieltől ránk maradt kijelentés, akár a keresztény eucharisztia lakoma visszahatásának is értelmezhetjük, hiszen a pászka kiosztásánál ezt a furcsa megjegyzést alkalmazza: „nem kell mondanunk semmit a kovásztalan kenyér kiosztásánál”. A szakasz megítélése a reformáció óta az Eucharisztia eltérő filozófiai, teológiai értelmezésének fényében értelmezhető. Kálvin azt hangoztatja, hogy Jézus csak „hálát ad az üdvösségért”. Válaszul a katolikus teológusok, közöttük Jusztin, Maldonatus, és Aquinói Tamás, erősen hangsúlyozták, hogy Jézus megáldotta a kenyeret, és ennek nagy jelentősége van. A vita lényege a „van”, a görög „esztin” szó körül bontakozik ki, melyről a 4. Lateráni zsinat (1215) úgy vélekedett, hogy ún. „alapítási szavak”-nak tekintendők. A Tridenti zsinaton ez alapján fogalmazták meg a „valóságos jelenlét” tanát, miszerint a szavak hatására a kenyér és a bor átlényegül (transsubstantiatio). Zwingliánus nézetek szerint ez az egész szöveg, csak metaforikus beszéd, melyet a következőképpen oldottak fel: „úgy látszik, ez az én testem”. Ez kemény teológiai vitákhoz vezetett az Eucharisztia körül a katolikus és a helvét hitvallást követő egyházak között. A katolikusok a már említett Aquinói Tamásra hivatkozva a kijelentést „verba sacramentalia”-nak tekintik, amelyben nem annyira a jelentés (significativa), hanem a cselekvés (factiva) a fontos.

Maldonatus úgy vélte, hogy az „ez az én testem” (hoc est enim corpus meum) kijelentés csupán egy állítás megfogalmazása és nem a jelentés hangsúlyozása. „Ez a kehely az új szövetség az én véremlében” kijelentés pedig nem a kehelyre, hanem a benne lévőre vonatkozik, mert akkor Luther is az átváltoztatásnál a kelyhet és nem a benne lévő bort változtatná át.

A vitával kapcsolatban röviden úgy fogalmazhatnánk, hogy a vita inkább a szöveg filozófiai-teológiai értelmezéseiről szól, és inkább a hozzá kapcsolt teológiai ellenvélemény megítélésével foglalkozott, és nem az eredeti szöveg értelmezésével. A szöveg nagy újdonsága, hogy az 50-es években írott nyoma van annak, hogy Jézus utolsó vacsorájából ezeket a szövegeket kiemelve hetente megünnepelte a közösség az Eucharisztiaát. Ez azt jelentette, hogy a keresztény közösség évente nem csak egyszer ünnepelte az Eucharisztiaát, mint ahogyan azt a zsidók tették a pászka ünnepével kapcsolatban. Az is világos, hogy a közösségben ez a szertartás megkülönböztetett figyelmet kap, és hogy a közösség ezzel a szertartással azonosítja magát. Az viszont jelzés értékű, hogy annak ellenére, hogy ilyen fontos szerepet tölt be az eucharisztikus lakoma a közösség életében, az un. „szerzési” szavak, a

levélben és az evangéliumi hagyományban kis mértékben térnek el egymástól, ami arra utal, hogy a szokást vita nélkül őrizték. Fontosabb volt a tény, hogy ezen keresztül létesítenek kapcsolatot Krisztussal, mint a pontos szentségtani értelmezés. Jézus tevékenységéből ezt a részletet ragadták ki az őskeresztény egyház tagjai, és tették ennek elismétlését az Istennel és Jézus Krisztussal való kapcsolattartás legfontosabb szertartásává. Az a tény, ahogyan Jézus elárultatásának éjszakáján viszonyul az áruhához, a bűnösökhöz, övéihez és a mennyei Atyához, ezekben a szavakban és a hozzá kapcsolódó gesztusokban fejeződött ki a tanítványok és utódai számára. Ezért a szentmisének valóban Krisztust és a krisztusi magatartást is megjelenítő jellege van. Vagyis nem távolságtartó emlékezés, hanem megjelenítés, szembesülés ez a cselekvés során azzal, amit Jézus tett.

(Benyik György)

54 – A kenyér és a bor jelei

1333 A szentmise közepén a kenyér és a bor Krisztus szavai és a Szentlélek segítségül hívása által Krisztus testvévé és vérévé válik. Parancsának megfelelően az Egyház az Ő dicsőséges eljöveteleig folytatja azt, amit az Úr szenvedése előestéjén tett: „Kezébe vette a kenyeret (...)” „Kezébe vette a borral telt kelyhet (...)” A kenyér és a bor titokzatos módon Krisztus testvévé és vérévé válnak, ugyanakkor a teremtés jóságának jelei maradnak. A följajlásban hálát adunk a Teremtőnek a kenyérért és a borért, „az emberi munka” gyümölcseért, ami előbb a „föld gyümölcse” és a „szőlőtő termése”, azaz a Teremtő adományai. Az Egyház Melkizedeknek, a királynak és papnak a gesztusában, amikor följajlotta „a kenyeret és bort” (Ter 14,18), saját följajlásának előképét látja.

1334 Az Ószövetségben a kenyeret és a bort a zsengeáldozatok között ajánlották föl a Teremtő iránti hála jeleként. Az Egyiptomból való kivonulás összefüggésében még egy új jelentéssel gyarapodtak. A kovásztalan kenyerek, melyeket Izrael népe minden évben a pászkaünnepen evett, az Egyiptomból való szabadító kivonulás sietségére emlékeztetnek; a pusztai manna állandóan Izrael emlékezetébe idézi, hogy Isten szavának kenyereiből él. Végül a mindennapi kenyér az Ígért földjének gyümölcse, záloga annak, hogy Isten hűséges ígéréteihez. Az „áldás kelyhe” (1Kor 10,16) a zsidók húsvéti vacsorájának a végén a bor ünnepi öröméhez eszkatologikus jelentést kapcsol: Jeruzsálem messiási helyreállításának várását. Jézus úgy alapította meg Eucharisztiaát, hogy a kenyér és a kehely áldásának új és végleges értelmet adott.

1335 A kenyérszaporítás csodái, amikor az Úr áldást mondott, megtörte a kenyereket és tanítványai által szétosztotta a sokaság táplálékául, előképei az Ő egy eucharisztikus kenyere túlláradó bőségének: a Kánában borra változtatott víz jele már Jézus megdicsőülésének óráját hirdeti. Magát a beteljesedést nyilvánítja ki a menyegzői lakoma az Atya országában, ahol a hívők a Krisztus vérévé vált új bort fogják inni.

1336 Az Eucharisztia első bejelentése megosztotta a tanítványokat, miként a szenvedés bejelentése megbotránkozta őket: „Kemény beszéd ez! Ki hallgathatja?” (Jn 6,60). Az Eucharisztia és a kereszt a botránny sziklája. Egy és ugyanarról a misztériumról van szó, és mindig megosztásra adnak alkalmat: „Ti is el akartok menni?” (Jn 6,67): az Úr e kérdése végig hangzik a századokon mint szeretetének meghívása annak fölfedezésére, hogy egyedül ő az, akinél „az örök élet igéi” vannak (Jn 6,68); és a hitben elfogadni Eucharisztiajának ajándékát azt jelenti, hogy őt magát fogadjuk be.

(A Katolikus Egyház Katekizmusa) ³

A szentáldozás gyümölcsei

1391 A szentáldozás elmélyíti egyesülésünket Krisztussal. Az Eucharisztia vételének a szentáldozásban a legfőbb gyümölcse a benső egyesülés Jézus Krisztussal. Az Úr mondja: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem marad, én meg őbenne” (Jn 6,56). A Krisztusban való élet alapja az eucharisztikus lakoma: „Ahogy engem az élő Atya küldött és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, általam fog élni” (Jn 6,57).

„Amikor az Úr ünnepein a hívők a Fiú testét magukhoz veszik, hirdetik egymásnak az örömhírt: megkaptuk az élet foglalóját; mint amikor az angyal Mária Magdolnának mondta: »Krisztus föltámadott!«. Most is az életet és a föltámadást kapja az, aki magához veszi Krisztust.”

1392 Amit az anyagi táplálék eredményez a testi életben, azt valósítja meg a szentáldozás csodálatos módon lelki életünkben. A föltámadott Krisztus – „a Szentlélek által élő és életető” – testével való kommunió megőrzi, növeli és megújítja a keresztségben kapott kegyelmi életet. A keresztyén élet e növekedése igényli, hogy az eucharisztikus kommunióval, zárandóságunk kenyerével táplálkozzék egészen halálunk órájáig, amikor „útravalóul” kapjuk.

1393 A szentáldozás elvlaszt bennünket a bűntől. Krisztus teste, melyet a szentáldozásban magunkhoz veszünk, értünk „adatott”, és a vér, amelyet iszunk, „sokakért kiontatott a bűnök bocsánatára”. Ezért az Eucharisztia nem tud Krisztussal egyesíteni anélkül, hogy ne tisztítana meg az elkövetett bűnöktől és ne óvna meg a jövődő bűnöktől:

„Valahányszor magunkhoz vesszük, az Úr halálát hirdetjük. Ha a halálát, akkor a bűnök bocsánatát hirdetjük. Ha valahányszor kiontatik a vér, a bűnök bocsánatára ontatik ki, akkor mindig úgy kell fogadnom, hogy mindig megbocsátja a bűneimet. Nekem, aki mindig vétkezem, mindig szükségem van az orvosságra.”

1394 Amint a testi táplálék az elhasznált erő pótlására szolgál, úgy az Eucharisztia erősíti a szeretetet, mely a mindennapi életben természete szerint gyengül; és ez a fölelevenített szeretet eltörli a bocsánatos bűnöket. Amikor Krisztus nekünk ajándékozza önmagát, újra életre kelti szeretetünket, és képessé tesz arra, hogy a teremtmények iránti rendetlen ragaszkodásainkat megszakítsuk és benne meggyökeresszük:

„Mivel tehát Krisztus szeretetből halt meg értünk, amikor az áldozat idejében megemlékezünk az ő haláláról, azt kérjük, hogy a Szentlélek eljövetele által adassék nekünk a szeretet; azt kérjük alázattal könyörögve, hogy e szeretet által, mellyel Krisztus minket arra méltatott, hogy megfeszítették értünk, mi is – a Szentlélek kegyelmét elnyerve – úgy tekinthessük a világot, mint ami számunkra megfeszítettet, s mi magunk is megfeszítettünk a világnak; (...) a szeretet ajándékát elnyerve, meghaljunk a bűnök és Istennek éljünk.”

1395 Az Eucharisztia e szeretet által, melyet föllobbant bennünk, megőrzi minket a halálos bűnöktől. Minél inkább részesedünk Krisztus életében és minél inkább elmélyedünk barátságában, annál nehezebb lesz halálos bűnnel megszakítani a kapcsolatot vele. De a halálos bűnök megbocsátására nem az Eucharisztia van rendelve, hanem a bűnbocsánat szentsége. Az Eucharisztia azok szentsége, akik teljes közösségben vannak az Egyházzal.

1397 Az Eucharisztia kötelez a szegények iránt; hogy Krisztus értünk adott testét és vérét igazságban vehessük magunkhoz, Krisztust a legszegényebbekben, az ő testvéreiben kell fölismernünk:

„Mégzlelted az Úr vérét, és még így sem ismered föl a testvéredet; (...) magát az asztalt is meggyalázkod, amikor azt, aki ennek részese lett, nem tartod méltónak arra, hogy megoszd vele táplálékodat. (...) Minden bűnödtől megszabadított téged Isten, és ilyen asztalra méltatott: te pedig ettől sem lettél jóságosabb.”

(A Katolikus Egyház Katekizmusa)

33D – ELLENŐRZŐ KÉRDÉSEK

1. Miért nem mertek Jézusra támadni a farizeusok? Soroljon fel legalább két indokot:

–

–

2. Mit üzent Jézus azzal a gesztusával, hogy megátkozta a fügefát?

3. Egészítse ki a következő mondatot:

A menyegzőre meghívottokról szóló párbeszéd rámutat arra, hogy az fenntartott helyeket foglalják el: Izrael a meghívást, s ezért Isten új népet alkotott magának a

4. Melyik évben történt meg az utolsó jeruzsálemi Templom lerombolása, amit Jézus megjövendölt?

.....

Mondja el, miért nem lehetett elkerülni a Szent Város lerombolását?

5. Milyen hasonlattal írta le Jézus azt a szoros és titokzatos kapcsolatot, amely közte és a tanítványok között létezik? (Jn15)

6. A megdicsőülés Jézus kétszeres felemelkedését jelenti, azaz a-n és a-n

7. Mit tett Jézus az utolsó vacsorán, amikor megáldotta a kenyeret és a bort?